

forslagene angaar, skal jeg følge det Eksempel, som er givet af ærede Medlemmer, som har haft Ordet før mig. Heller ikke jeg agter at gaa i Detaillerne ved Omtalen af disse Forslag. Det forekommer mig nemlig, at det altid maa være en Skønssag, hvorvidt de er affattede, som de bør være affattede. Man kan filosofere over dem og kan foretage saa mange videnskabelige Udregninger, som man vil, saa vil det altid være en Skønssag, om man ikke kunde have ansat Procenten lidt højere her eller lidt lavere der, om den Progression, som er indført, nu ogsaa er absolut, som den bør være, og om de Fradragsregler, som findes, nu ogsaa er, som de bør være, eller om Fradragsene ikke kunde have været noget højere eller noget lavere. Man kan filosofere over dette i lange Baner; det vil jo altid være en Skønssag for de enkelte Medlemmer, om dette eller hint er det rigtige. Derfor følger jeg for mit Vedkommende ingen Grund til at komme nærmere ind paa de foreliggende Lovforslag, men jeg billiger, som sagt, deres Princip og er tilbøjelig til at tage imod disse Skattelovforslag, fordi jeg synes, at de sagligt set er saa vel begrundede, som de overhovedet kan være.

Jeg skal heller ikke indlade mig paa nogen Polemik med ærede Medlemmer, som tidligere har haft Ordet. Jeg vil dog gerne overfor det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), som talte først og talte paa Venstres Vegne, og som, saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, talte om, at det Forhold, som var etableret mellem direkte og indirekte Skatter, gjaldt det under alle Omstændigheder om at opretholde, sige, at jeg er ikke rigtig i Stand til at forstaa, at dette skulde være nødvendigt. Jeg har nemlig altid forstaaet det saaledes, at man — ogsaa fra Venstres Side, kan jeg gerne sige — krævede, at man mere og mere skulde gaa over til direkte Beskatning for derigennem at ramme den virkelige Skatteevne. Det gamle Ord om, at man skal lægge Skatten der, hvor Evnen er, peger jo netop hen paa dette mere og mere at gaa over til direkte Beskatning for at ramme den virkelige Skatteevne. Og jeg erindrer fra 1912, da vi drøftede disse Skattelove, at en nu afdød Landstingsmand, gamle Madsen-Mygdal, protesterede imod, at man vilde tale om et bestemt Forhold mellem direkte og indirekte Skatter, idet han sagde, at det for ham betød det samme som, at man vilde drøfte et vist Forhold mellem Ret og Uret. Noget saadant vilde han ikke være med til, og jeg

siger for mit Vedkommende det samme. Ogsaa mig forekommer det at være et Spørgsmaal om Ret og Uret, og jeg vil ikke heller være med til at opretholde noget bestemt Forhold herimellem.

Jeg forstod ikke rigtig den Modstand, som det ærede Medlem motiverede imod Loven om den ekstraordinære Indkomstskat. Det ærede Medlem syntes at mene, at det, som betinger Skattepligten i dette Forhold, er Aarsagen til Indtægten, ikke selve Indtægten, men Oprindelsen til Indtægten. Jeg forstod ikke rigtig dette. Det forekommer mig nemlig, at det centrale i dette Spørgsmaal maa være dette, om der er Evne til at betale denne Skat, eller der ikke er det, medens Aarsagen til Indtægten er mindre væsentlig. Jeg for mit Vedkommende synes, at det netop maa være saaledes, som den højtærede Finansminister omtalte, at det gælder om at ramme dem ved dette Lovforslag, som er de pengestærke, dem, som har de store Indtægter. Rent bortset fra, at jeg synes, det vil være uhyre vanskeligt at konstatere, hvilke Indtægter der er en Følge af Krigen og hvilke ikke, saa forekommer det mig rigtigt, at man under disse ekstraordinære Forhold ogsaa beskatter saa store Indtægter, som der her er Tale om, ekstraordinært.

Jeg skal, som sagt, med disse Ord anbefale Lovforslagene til hurtig og velvillig Behandling. Jeg gør det paa mit Partis Vegne, og selv om der ikke er særlig lyse Udsigter, naar Talen er om Udvalgsbehandling, saa haaber jeg dog, at vi maa naa til et Resultat. Det forekommer mig at være i høj Grad nødvendigt under de Forhold, som eksisterer.

Hey: Den højtærede Finansminister begyndte og endte med at undskyldte dels paa egne Vegne, dels paa Folketingets Vegne, men til Slutning ogsaa paa alles Vegne, tror jeg nok; den højtærede Minister sagde, at det ikke var nogens Skyld, at disse Lovforslag kom saa sent. Det er det gamle Spil om Enhver, at ingen har Skylden. Naar enhver vil undskyldte sig, og naar jeg ogsaa skal være med til at undskyldte mig i Landstinget, saa maa jeg dog sige, at vi er sikkert de mindst skyldige i denne Sag. Den højtærede Finansminister gjorde rigtigt opmærksom paa, at Lovforslaget var fremsat den 24. Februar. Til at begynde med har man ikke haft saa megen Fart paa, og det lader til, at i Stedet for at blive opmuntret til at sætte Farten op den 24. Marts, denne begiven-